

Na hranici připoutanosti

Pierre Tap

Pokud jste četli "Příběh osmdesátníků: vzájemná pomoc a osamělost", rád bych vás upozornil, že oba zmínění osmdesátníci se vrátili do svých domovů a soukromí. Chtěla jsem ukázat, jak pády prodloužily soukromý život zásahem externích pečovatelských (reakce okolí, hospitalizace, kinezioterapie, jídlo na kolečkách atd.). Příběh dvou dalších osmdesátníků však ukáže, jak může nemoc zasáhnout do způsobů běžného života. Rád bych navázal na příběh telefonického dialogu mezi dvěma lidmi. To platí zejména ve chvíli, kdy jedna z nich prožívá krizi identity a začíná ztrácet časové a prostorové reference (o čemž jsme se již zmínili v kapitole "Paradoxní proces identizace", ale bohužel to mělo dramatické vyústění).

Zde je skutečný dialog, který zažila Helene, která mi o něm věrně a s velkým dojetím vyprávěla (září 2021).

Helene: "Zazvoní telefon a já hovor zvednu.

- Já jsem Sylvie, (nepoznávám, kdo mluví)
- Sylvie? Sylvie co?
- Já jsem Sylvie," opakuje osoba (stále nepoznávám hlas).
- Sylvie Redonová? (Neodpovídá přímo!)
- Volám vám, abych vám oznámila, že se stěhujeme!
- Ach jo! Proč se stěhujete?
- Nevím, neřekli mi to... Ale víš, že jdeme do domu, který je stejný jako tenhle... stejně jako zde! .. A Alain (jejich syn) bude žít nedaleko, na jihu! Nemůžu s vámi dlouho mluvit po telefonu! Tady je Jerome (její manžel), chce s vámi mluvit.

Jerome přebírá komunikaci

- Sylvie mi řekla, že se stěhujete?
- Vůbec ne! mluví nesmysly... o tom dnes není pochyb! (velmi klidně). Sbohem!"

(Jméno a příjmení byly samozřejmě změněny!)

Identization jako paradoxní artikulace mezi identitou a projektem je v tomto snovém ekvivalentu zřetelně přítomna! Osobní identita je narušena (neodpovídá na otázku své identity), projekt (stěhování na jih) je paradoxně harmonizován identitou domu (dům na jihu je stejný jako ten tady!) a zachováním mateřské identity (syn je tady, ale bude tam taky). Identization samozřejmě nelze chápat bez historických aspektů, bez zohlednění osobních a kontextuálních podmínek, bez emocionální dynamiky, která nevyhnutelně provází každý konflikt, každou krizi.

P.S. O rok později mě Hélène se slzami v očích informovala o smrti své kamarádky Sylvie, která byla umístěna do Ehpadu vyhrazeného pro pacienty s Alzheimerovou chorobou. Skutečným krokem bylo tedy rozdělení, kterému se Jérôme snažil až do konce vyhnout. Jejich pár byl podle jejich přátel velmi "fúzní" (s velmi silnou *náklonností*). Jérôme se o ňe postará. Navzdory své nemoci Sylvie pravděpodobně chápala, co se stane. V noci vychází ven, zatímco Jérôme spí, a žádá sousedy o pomoc, protože ji chtěli "zavřít do vězení". Následující noci ji Jérôme, aby zabránil v dalším odchodu, sváže "zápěstí k zápěstí". Uprostřed dne opět utekla. Byla nalezena na cestě vedoucí k jejímu vlastnímu rodinnému domu. Lékař manželům vynadal a Jerome, zoufalý, ale vyčerpaný, s umístěním souhlasil. Mentální zmatek tak vystřídalo vztahové splnutí. Tři měsíce po umístění se Sylvii stal osudným pád. Na místo posledního odpočinku ji doprovodilo mnoho přátel.